

Karşı Pencere

– Nacaroglu · 22 Aralık 2017

Akşam üstü... Yağmur ve bulutların eşlik ettiği hava erken kararmıştı.

Yamaçtan aşağı akan suyun şırıltısı, ışından evine dönen ahalinin gürültüsüne karışıyordu. Evlerin ışıkları bir bir yanmaya başladı. Karşı apartmandaki odaların ışığını, perdeler kapatmaya çalışıyordu. Bir oda hariç...perdeleri ve penceresi serin havaya rağmen, sonuna kadar açık bir haldeydi. Pencereden bir baş dışarıya uzanmış, düşen damlacıkları saçlarında hissediyordu. Garipti. İsyanı sıcacık odalarına kapanmış, koyu perdeleri çekmiş ve içeriye hapsolmuş insanları mıydı yoksa içini kaplayan, kendisini yalnızlık hissine maruz bırakmış, dışarıdaki ve içerideki ışığı engelleyen ruhunun perdelerine miydi bilinmez. Bir iç çekti. Bir de sigarasını...

Düşüncelerini aşağıdaki kattan gelen televizyon sesi bozdu. Söylendi...

- Ne çok açmışlar sesini...

Sonra düşündü o evdekileri. İki çocuklu bir aileydi hane halkı. Anne ev hanımı, baba işçi. Çocuklar okuldan dönmüşler. Ama hiçbir aile üyesinin sesi gelmiyor. Sadece televizyonun sesi. Çocuklara acıdı. Yalnız kendisinin yalnız olmadığını anladı. Babasını ve annesini düşündü. Yanlarında olsaydı ne çok konuşmak isterdi onlarla.

Esen rüzgarın, ıslak saçlarının arasından geçmesinden dolayı biraz üşümüştü. Pencereyi kapattı. Sonra perdeleri çekti. Bir de içini... Sigarayı da unutmamıştı.

M.N.